

DYVEKE

— DUEN PÅ AKERSHUS

AV PEDER W. CAPPELEN

Med musikk av Håkon Berge

RIKSTEATRET

«ASKELOADDEN»

SAS EuroClass gir mer uten å koste mer

Siden starten 1. november i fjor, har tusenvis av passasjerer – ikke minst forretningsfolk – fått «føle på kroppen» vår nye, forbedrede service . . . SAS EuroClass. Begeistringen har vært stor, og lovordene har strømmet inn.

Her er noe av alt det fullt betalende passasjerer får når de flyr SAS EuroClass:

- Rask innsjekking ved spesielle EuroClass-skranker.
- Forhåndsreservering av bestemt sete i adskilt kabin.
- Bedre plass til bena – og dermed øket komfort.
- Godt utvalg av ferske aviser og magasiner ombord.
- Høyere standard på måltidene.
- Ingen betaling for øl, vin og drinker.
- Adgang til SAS' lounges overalt hvor de finnes på vårt rutenett.

Men vi slår oss ikke til ro med dette. Det pågår et kontinuerlig arbeid for å bedre vår punktlighet. Målet er at alle SAS-fly går og kommer på de tider som er angitt i tidtabellene.

Fra 1. februar 82 omfatter denne forbedringen også våre oversjøiske ruter. I første omgang vår Første Klasse og Business Class. Og til høsten går vi enda et skritt videre i arbeidet med å gjøre en SAS-reise til en hyggelig opplevelse for alle våre passasjerer.

SAS' nye giv har fått «a flying start». Vi skal følge opp, og bestrebe oss på å gjøre SAS til det selskap man foretrekker når man skal ut på reise.

SAS
EuroClass

Programredaktør ELSE FÆRDEN
I redaksjonen INGER BRUN,
JANECKE KRAGNER FURBERG
ANNE MARIE KRAFFT
Foto FRITS SOLVANG
Trykk Enersens Trykkeri A/S, Oslo
Forsiden: Kong Erik Magnussons segl (kontraseglet). Kongen til hest. Foto av avstøpning i Riksarkivet.
Originalen befinner seg i Paris.

Den romantiske tyrann

Kristian 2 er den kongeskikkelsen i nordisk historie som sterkest har fanget historikernes interesse. Hans regjeringstid er dekket av et stort antall avhandlinger og artikler. Oppfatningene av hans personlighet og politiske målsetninger er mange. De veldige politiske konfrontasjonene først i hans visekongetid i Norge (1506—1513) og i de følgende ti år ved statsroret, er dramatisk stoff. Og tvers igjennom larmen fra de politiske og militære oppgjør står en rørende vakker kjærlighets-historie: kongens kjærlighet til Dyveke, en hollandsk borgerpike han møtte i Bergen.

Den eldste historieskrivning, fra Arild Huitfeldts danmarkshistorie i 1590-årene, gjenspeilte en fiendtlig adelstradisjon overfor Kristian 2. Positive vurderinger kommer først med liberalismen og borgerskapets økonomiske, sosiale og politiske frammarsj i forrige århundre. Betydningsfulle her er de danske historikerne Behrmann (som skrev så tidlig som 1815) og særlig Allen med sitt imponerende fembinds verk *De tre nordiske Rigers Historie* fra årene 1864—1872. Denne retning så Kristians kongegjerning som et heroisk — og kanskje dumdristig — forsøk på å bryte adelens knugende maktstilling og å fremme borgerskapets sak — i det minste økonomisk. Det skygget for den iskalde brutalitet, rettsløshet og hensynsløse skatteflåing av alle sosiale lag og grupper som er et så iøynefallende trekk ved hans regime for seinere historikere — og kanskje framfor alt for svenske historikere.

Stockholms blodbad (1520) står for de fleste som et sjeldent sterkt eksempel på politisk kynisme og hjerterå følelseskulde. Tittalls mennesker ble halshogd på høyst diskutabile premisser, andre tittalls mennesker ble slaktet ned med bøddeløksten uten ethvert forsøk på juridisk maskering av den grunnleggende politiske blodtørst.

Den mest hensiktsmessige måten å for-

Kristian 2. Kobberstikk av Jacob Binck fra 1517.

holde seg til politiske motstandere på som Kristian kjente, var å gjøre dem et hode kortere. Henrettelsene uten lov og dom av adelsmennene Torben Oxen (for grunnløse beskyldninger om å ha myrdet Dyveke) og Knut Knutsson (Båt) hører med i det samme bildet.

Behrmann, Allen og andre historikere med røtter i samme tradisjon vil også gjerne se Kristian 2 som en forkjemper for bondebefolkningens sak mot geistlige og adelige godsherrer og utbyttere. Dette synet kan ikke avvises, men det står heller ikke sterkt. Den lovgivning dette bygger på, kan i flere tilfeller vises å gå tilbake på initiativ fra høyst aristokratiske riksrådskreter, framfor alt gjelder det for det norske riksrådet. Tilsvarende lovgivning kommer også etter Kristians kongetid. Også aristokratiet hadde forståelse for rasjonelle reguleringer av økonomiske overføringer og kommersielle aktiviteter av ymse slag. Det kan heller ikke være riktig å lukke øynene for at Kristian 2 skattla bondebefolkningen i de nordiske landene mye hardere enn noen annen nordisk middelaldermonark våget å drømme om.

Aldri i nordisk middelalderhistorie har så mange bondeoppstander rystet landet i løpet av et tiår, og vi ser et tilsvarende mønster i våre naboland.

I Norge kom brutale og vilkårlige tendenser fram alt i hans visekongetid. Herlog Hudfat og andre brave bønder mistet sitt liv fordi de ytte motstand mot ulovlige ekstraskatter (fengslingen av biskop Karl, som sympatiserte med dem, gjorde også et sterkt inntrykk). «Den unge herre er av en ond grunn», konkluderte en samtidig iakttaker.

Borgerne i byene ble rammet på noenlunde samme måte av Kristians skatteflåeri. Han forsøkte imidlertid mot slutten av sin regjeringstid å monopolisere utenrikshandelen for borgerne i København, Malmø (som da lå i Danmark) og Stockholm organisert i et nordisk handelskompani. Det var selvfølgelig til stor fordel for borgerne i disse tre byene — og det er her vi finner den sterkeste politiske støtte for hans regjering. Men for borgerne i de andre byene var dette en alvorlig trussel. Fiendtligheten overfor Kristian 2 slo også her etterhvert ut i oppløp og drap på hans representanter. Blant de halshogde i Stockholms blodbad var en lang rekke framtrepende borgere. Det var før planene om et nordisk handelskompani kom på bordet. Men de hanseatiske handelsforbindelsene var her så viktige og Kristians anslag mot hansabyene så kommersielt destruktivt at støtten fra den kanten i beste fall bare kunne ha blitt betinget.

Sammenfatningsvis eins det to særlig iøynefallende mangler ved Kristian 2s politikk som peker fram mot opprøret og den politiske katastrofe. Det er for det første den sviktende realpolitiske sans for å tilpasse de politiske målsetninger til den politiske støtte som kunne vinnes. For det andre er det den sviktende psykologiske sans for å tilpasse de politiske midler til omfanget av politiske fiender som han kunne tillate seg å utfordre. Etter hvert som Kristian red jernskodd over stadig flere sosiale lag og grupper og stadig flere kom til å frykte for sine liv og sin eiendom, ble det bare et tidsspørsmål før det økende misforhold mellom politiske mål og midler på den ene side og den politiske basis på den annen fikk skjebnetunge konsekvenser.

Rolf Arly Lund.

Da opprøret i Sverige brøt ut umiddelbart etter Stockholms blodbad, stod han i virkeligheten venneløs i alle sosiale leirer. Da opprøret brøt ut i Danmark ved årsskiftet 1522—23, var det som en politisk flodbølge skylte over Danmark. Jylland og Fyn falt uten sverdslag, bønder og borgere vendte seg mot ham overalt. Det samme gjaldt i hovedsak for Sjælland. «Moralen» må være at politikk er det muligens kunst også for den som ikke kjenner etiske restriksjoner på sin politiske atferd.

Enkelte historikere har forsøkt å se Kristian 2s personlighet i et renessanseperspektiv. Hans politiske opp-treden skulle høre hjemme i samme mønster som den italienske småstatspolitikk med sine iøynefallende drastiske sider. Innfallsvinkelen skulle være *renessansefyrsten*. Dette begrepet må fortrinnsvis gå på en av to muligheter. Begrepet renessansefyrste kan for det første ha som forbilde — i samsvar med Burckhards berømte tese — *condottieren*. Condottieren var leietroppførereren som med sin militære basis ble politisk entreprenør og i mange tilfelle slo seg opp som italiensk

Fra v.: Noralv Teigen, Jens Bolling, Bjørn Birch-Aune, Ståle Bjørnhaug, Elsa Lystad, Rolf Arly Lund, Lillian Lydersen, Bente Johanne Brunvoll, Odd Remen, Peter Lindbæk og Dan Fosse.

Foran: Ståle Bjørnhaug og Marianne Edvardsen.

småstatsfyrste. For Burckhardt gjenspeilte condottierens råkalde meningsløshet (umåtelig ærgjerrighet) individualismens fødsel i europeisk kultur. Men Kristian 2 tilhørte den gamle fyrsteslekt Oldenburg og trengte ikke slike egenskaper for å bli konge. I denne betydningen er det klart at han ikke kan være noen renessansefyrste. Fellestrekket er egentlig bare ergjerrigheten og hensynsløsheten. Disse karaktertrekk har sine fram-tredende representanter til alle tider.

Det må også umiddelbart være klart at Kristian heller ikke kan være renessansefyrste i en betydning som bruker Lorenzo de Medici til forbilde. Kombinasjonen av den storstilte finansmagnat, den raffinerte politiker og den forfinede kulturpersonlighet er fremmed for Kristian 2s vesen. Derimot kunne man kanskje se visse likhetspunkter mellom Kristian 2 og Lorenzo de Medicis sønn Piero d.y. Ubesindighet har de til felles, og enden er påfallende, begge kom i landflyktighet. Men igjen er det psykologiske fellestrekk for allment, og landflyktighet er ikke en skjebne som er spesifikk for

renessansefyrster. For en historiker er det i stedet nærliggende å peke på at Norden manglet det småstatsvesen og den avanserte bykultur økonomisk, sosialt og politisk som gav renessansemeneskene deres særpreg. Da skal vi heller ikke vente å finne denne personlighetstypen.

Det vinnende trekk i Kristian 2s liv er derfor først og fremst hans kjærlighet til Dyveke. Det var en kjærlighet som aldri rustet, som tålte alt, til og med pågang fra selveste keiser Karl 5, bror til hans dronning. Hvor andre fyrster makelig hadde avvirket en elskerinne og etter en stund hadde funnet seg en ny, holdt Kristian envist fast på sin umistelige Dyveke. De fleste forskere som har arbeidet med Kristians historie, har festet seg ved at det først og fremst er etter Dyvekes død at hans ferd for alvor blir vilkårlig og blodig. Dyveke-katastrofen var vendepunktet i hans regime. Kanskje kan Kristian 2s historie derfor lære oss at ekte kjærlighet ikke bare gjør blinde mennesker, men også bedre mennesker.

Ole Jørgen Benedictow

Ståle Bjørnhaug og Bente Johanne Brunvoll.

Veien til Sønderborg

*Det lever et sagn om en lang, blek sorg,
om Christiern den anden i Sønderborg.*

*Ved dag og natt, ingen fred forunt,
gikk fangen i tårnet bordet rundt.*

*Med fingeren han skrev en lang, krum strek,
en sirkel i platen av gammel ek.*

*Det heter at da han til sist fikk fred,
sto sirkelen pløyet i bordet ned.*

(Gunnar Reiss-Andersen)

*Hertug Kristian møter Dyveke i Bergen. Slik
har Andreas Bloch tenkt seg møtet mellom
de to. I bakgrunnen lengst til høyre Dyvekes
mor, Sigbrit Willums, som etter en kort for-
handlingsrunde lot datteren innlede sitt åre-
lange forhold til kongen samme natt.*

*Etter det mislykte felttoget i Norge høsten
1531 og vinteren 1532 ble Kristian 2 i juli
1532 ført til København for å underhandle
med Fredrik 1. Han traff imidlertid aldri
farbroren, men ble tatt som fange i Sønder-
borg slott 9. august 1532. I begynnelsen av
1533 ble han innesperret i et tårnværelse med
en gammel soldat som eneste selskap. Her
satt han i 16 år. Carl Blochs maleri fra 1871
viser Kristian 2 i tårnværelset på Sønderborg.*

*Kristian 2 gjennomgår tollregnskapene med
Mor Sigbrit. Maleri av Kristian Zartmann fra
1873.*

En tidstavle

1502 Drapet på Knut Alvsson — «Norges siste riddersmann». (Han nedstammet i rett linje fra kong Håkon 5.) Han og svenske adelsmenn gjorde opprør mot kong Hans av Danmark/Norge/Sverige i 1501. Knut Alvsson ble medlem av det svenske opprørsriksrådet, og satte dermed sine store jordeiendommer i Norge i fare. Dette kan tyde på at han hadde planer om også å løsrive Norge fra Danmark og få landet med i en union med Sverige.

1507 Kong Hans' sønn og tronarving, hertug Kristian, kommer til Bergen sammen med sin venn og rådgiver, Erik Valkendorf. Innleder sitt visekongedømme i Norge. Treffer Sigbrit Willums og datteren Dyveke.

1508 Hertug Kristian slår ned bondeopprør på Hedemarken. Fengsler biskop Karl av Hamar.

1510 Erik Valkendorf blir erkebiskop i Trondheim.

1512 Biskop Karl dør i fangenskap.

1513 Kong Hans dør, og Kristian drar til Danmark. Noe senere sender han bud etter Sigbrit Willums og Dyveke. De blir innstallert på Hvidøre kongsgård.

1514 Kristian krones til konge av Danmark. Han krones til Norges konge noe senere samme år. Den ikke adelige Jørgen Hanssøn blir høvedsmann på Bergenhus.

*Kostymetegninger av Christian Egemar.
(Piken, Kristian, Dyveke, Gutten, Sigbrit,
Erik Valkendorf).*

1515 Kong Kristian 2 gifter seg med Isabella av Habsburg, og hun blir kronet under navnet Elizabeth. Han beholder hele tiden Dyveke som sin elskerinne.

1516 Den lavadelige Hans Mule blir slottsforvalter på Akershus.

1517 Dyveke dør plutselig. Kristian sender en militær ekspedisjon til Sverige. Stadige trefninger med svenskene i de neste årene.

1520 Kristian 2 beseirer Sverige og krones til svensk konge. Henretter ca. halvparten av den svenske adel og mange fremtredende borgere, ca. 100 personer (blodbadet i Stockholm).

1521 Svenskene gjør opprør, ledet av Gustav Vasa. Erik Valkendorf drar i landflyktighet.

1522 Hansabyene Lübeck og Danzig går i forbund med Gustav Vasa og erklærer Kristian 2 krig.

1523 Den danske adel sier opp sin troskapsed til Kristian 2. De ber hans onkel hertug Fredrik ta makten. Kong Kristian 2, dronning Elizabeth, barna deres og «mor Sigbrit» må dra i landflyktighet.

1531 Kong Kristian 2 kommer tilbake. Han prøver først å gjenerobre Norge. Han lykkes ikke, blir satt i fangenskap på Sønderborg slott. Sigbrit Willums arresteres i Nederland, anklages for trolddom.

1559 Kristian 2 dør etter 27 år i fangenskap.

Otto Homlung:

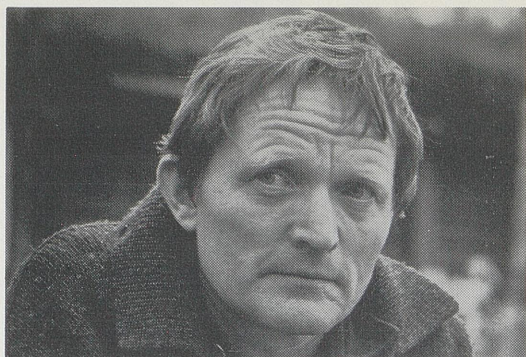
En forsker i konflikten mellom nærvær og makt

I sine to hovedgenre, det historiske skuespill inspirert av Shakespeare, og det mystiske eventyrspill med sine fabler hentet fra norsk folkediktning, er Peder W. Cappelen noe så gammeldags som en humanistisk forkynner. Det ser ut til at iallfall Cappelen mener at kimen til en bedre verden ligger i mennesket selv, og at den moralske opprustning må begynne i menneskesinnet. Overalt i Cappelens dramatik er de personene som representerer det godes kamp mot det onde opptatt av å «skape mennesket nytt», og mener nok som Lucie i «Lucie, jomfru til Austråt»: «Når politikk blir gjort til hovedsak, tar hat og ondskap overtak.»

Han bruker altså norsk natur, historie og folkediktning som sine inspirasjonskilder. Han bryter markert med den realismen vi finner i norsk dramatik helt fra Ibsen — men han står også klart i motsetning til den norske Brecht-inspirerte dramatikken på 70-tallet.

Hans budskap er snarere å løse ut de krefter i mennesket som fører til drøm, lek, fantasiutfoldelse og til den erotiske kjærlighet som en positiv kraft. I det historiske skuespill Lucie, jomfru til Austråt skildrer han den politiske kamp i 1500-tallets Norge før landet ble en ydmyket provins under Danmark. I dette maktspillet ofres kjærligheten mellom dansken Nils Lykke og fru Ingers yngste datter Lucie. Forfatterens holdning i forholdet kjærlighetens/politikkens krefter er helt klar.

I kampen mot Ibsen-teatret bruker Cappelen inspirasjonen fra det elisabethanske teater. han bygger opp hver scene i virkningsfulle kontraster og pendler mellom tragedie og mer komisk-folkelige scener. I Lucie bruker han også barns fantasi gjennom leken til å belyse stykkets hovedtema: politikkenes ødeleggende kraft mot den erotiske kjærlighetens byggende.

Peder W. Cappelen.

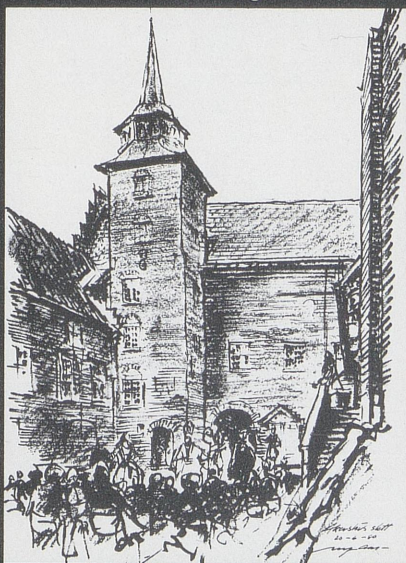
Kvinnen blir ofte den positive. Hun tillegges alt godt, hun blir kjønn og madonna i lykkelig forening, representanten for det ekte og opprinnelige hos hvem alt kan spire og gro og hvor troen på kjærlighetens og lysets krefter bor. Betegnende nok allierer Lucie seg med en bonde da den politiske kampen til slutt er tapt og hennes elskede drept.

fort.s. 13.

PEDER W. CAPPELEN

DYVEKE, DUEN
PÅ AKERSHUS

SKUESPILL
Gyldendal Norsk Forlag

Elsa Lystad

Peter Lindbæk

Bente Johanne Brunvoll og Ståle Bjørnhaug

DYVEKE

— duen på Akershus

av PEDER W. CAPPELEN

med musikk av Håkon Berge

Regi	OTTO HOMLUNG
Scenografi	CHRISTIAN EGEMAR
Koreografi	METTE MØLLER
Musikalsk ansvarlig	HÅKON BERGE
Regiassistent	ROLF ARLY LUND
Hår/sminke	HANNE REVOLD/WENCHE LARSSON
Språkkonsulent	DAG GUNDERSEN

Rollene:

Dyveke	BENTE JOHANNE BRUNVOLL
Sigbrit Willums	ELSA LYSTAD
Hertug Kristian	STÅLE BJØRNHAUG
Erik Valkendorf	NORALV TEIGEN
Mattis Sørensen	PETER LINDBÆK
Fru Inger Ottesdatter Rømer	LILLIAN LYDERSEN
Nils Henriksson	ODD REMEN
Biskop Karl på Hamar	JENS BOLLING
Herlog Hudfat	ROLF ARLY LUND
Eline	MARIANNE EDVARDSEN
Jenta	LELLA NILSSEN
Gutten	PREBEN DIETRICHSON
Karl Byggvom	JENS BOLLING
Fuglefangeren	PETER LINDBÆK
Vekteren	ROLF ARLY LUND
To soldater	ODD REMEN
	ROLF ARLY LUND

Statister:

BIRGER KNUTSEN	LISE SANNERUD
WENCHE LARSSON	ROLF SKOGLUND
ARNE HENRIK MØLLER	PETER TEICHERT

Inspisient/turneleder	ROLF SKOGLUND
Scenteknikk	PETER TEICHERT
Lysteknikk	KNUT MARKUSSEN
Lydteknikk	ESPEN FJORDHEIM
Rekvisitter	BIRGER KNUTSEN
Hår/sminke	WENCHE LARSSON
Kostymevedlikehold	LISE SANNERUD
Suffli	ANNE KRISTINE BORGEN
Turnétekniker	ARNE HENRIK MØLLER

Forestillingen varer ca. 2 t. 30 min. med pause.

Fotografering og lydbåndopptak er ikke tillatt under forestillingen.

Kostymer og dekorasjoner er laget på Riksteatrets verksteder under ledelse av Solveig Engh og Johannes Markeng.

Odd Remen og Noralv Teigen

Bente Johanne Brunvoll og Elsa Lystad.

Preben Dietrichson og Lella Nilssen

«Landet skal skapes nytt», er budskapet — uten at vi mistenker dem for å ha noen sosial revolusjon i tankene, snarere en tro på de spirende krefter jorda og naturen kan gi.

I sitt siste skuespill «Dyveke — duen på Akershus» forblir han trofast mot sin hovedtematikk, og enda klarere og skarpere bruker han Norgeshistorien for å belyse et av det moderne menneskes viktigste dilemmaer: konflikten mellom yrkesfaglig liv og våre muligheter for å realisere et nærvær og en fullbyrdet erotisk kontakt mellom to mennesker. Kjærlighetens vilkår er karrige. Maktkamp, sjalusi, omgivelsenes press i kampen for å lykkes i samfunnslivet, livsfientlig ærgjerrighet for å oppnå personlig vinning.

Dyveke og Kristian kjemper en heroisk kamp for å kunne finne tid og ro til sin kjærlighet. De lykkes ikke. I «Dyveke — duen på Akershus» viser Peder W. Cappelén hvorfor.

I tillegg klargjør han i en frodig dramatisk form de grunnleggende og evig-aktuelle årsaker bak samfunnsmessige konflikter som fører til krig og voldsbruk.

Oppstand i et land blir slått ned med makt fra et annet — mens et tredje land blander seg inn i konflikten ved å hjelpe oppstanden i det første for selv å kunne få politisk dominans.

Lillian Lydersen og Jens Bolling.

Som i de nordiske riker på 1500-tallet så også mange steder i verden idag. Cappelén blir en freds- og konfliktforsker som bruker teatret som talerstol.

Uenig eller enig i Cappeléns budskap, formmessig har han mer enn noen utvidet moderne norsk dramas virkefelt. Gjennom sin egen tilknytning til motsetning og kraft i norsk natur og folkediktning har han utviklet sin kunnen om teater ved utforskning av det elisabethanske dramas frodighet og dermed inspirert norske teaterfolk til stor teatral fantasi.

Denne intuitive troen på naturkraften i menneskesinnet har også inspirert Cappelén til å utvikle menneskets viktigste våpen: språket. Han har villet gjenreise ordet som teatralt virkemiddel og jage hverdagsrealismens flate språk ut av teatrets verden. Han benytter med stor bevissthet språklige kontraster ved å veksle mellom frodige prosadialoger hvor gamle norske ord og vendinger kommer til sin rett, og plutselig monologer på blankvers som utdypet hovedpersonene, men allikevel driver handlingen fremover.

I sin kontrastfylte selvstendige dramaturgi, sin bruk av norsk kulturs identitet og virkelighet og sin dristighet i bruken av det norske språk, ligger Cappeléns viktigste innsats for moderne norsk teater.

Fra v.: Ståle Bjørnhaug, Lillian Lydersen og Odd Remen.

Peter Lindbæk og Bente Johanne Brunvoll.

Ørnevisa

Dyveke (synger og spiller):

— Alle små fugler i skogen er,
De giver på høken stor klage;
Han river dem av både dun og fjær—
Han vil dem av skogen jage,
Men Ørnen den bygger i fjellet ut.

Alle:

— Men Ørnen den bygger i fjellet ut!

Så fløy de sammen i eketopp,
Der la de seg et råd påny,
Hvordan de kunne en fuglekonge få,
Dem kunne fra høken fri.

Alle:

— Men ørnen den bygger i fjellet ut!

Dertil da svarte den stolte høk,
«Vi ønsker det ingenlunde!
Og skal den ørn være fuglekonge,
Han legger oss øde i grund.»

Alle:

— Men ørnen den bygger i fjellet ut!

Alt dette spurte den gamle ørn,
Han ble så vred uti hu!
Så slo han den stolte høk,
Alt med sin skarpe klo.

Alle:

— Og ørnen den bygger fjellet ut!

Ørnevisa som Dyveke synger i løpet av forestillingen, er en vise som ble laget om Kristian 2 på hans egen tid. Gjennom en poetisk og billedmettet allegori gir den et klassebevisst syn på det som skjedde. Den gir sikkert uttrykk for noe vesentlig ved stemningen i Danmark og Norge etter kong Hans' død i slutten av 1513.

Småfuglene som det synges om, er borgere og almue, haukene er adelen og geistligheten, og ørnen er Kristian 2. Skogen er Danmark og fjellet er Norge. Peder W. Cappelen har bare tatt med noen få vers i skuespillet. Melodien er for anledningen nykomponert av Håkon Berge.

Noen mennesker som levde på Dyvekes tid

Kopernikus: 1474—1543

Michelangelo: 1475—1564

Luther: 1483—1546

Leonardo da Vinci: 1452—1519

Botticelli: 1445—1510

Dürer: 1471—1528

Lucretia Borgia: 1480—1519

Machiavelli: 1469—1527

Henrik VIII: 1491—1547

Rafael: 1483—1520

Tizian: 1476—1576

Andrea Gabrieli: 1510—1586 — Italiensk
mester

Giovanni Pierluigi da Palestrina: 1526—1594

— Italiensk mester

Noralv Teigen og Ståle Bjørnhaug.

Kveldens instruktør

Otto Homlung har vært frilans som sceneinstruktør i norsk teater siden 1975. Før det var han ansatt ved Den Nationale Scene siden debuten i 1968, avbrutt av et år ved Nationaltheatret. Bortsett fra et par regionteatre har Homlung arbeidet ved alle landets teatre, og ved siden av inngående kjennskap til den norske teatersituasjon har han gjennom sine forestillinger vært med på å prege norsk teater gjennom 15 år. Til sammen 40 forestillinger er det blitt i tillegg til radio og TV, og særlig i de senere år har han i stigende grad innsett viktigheten av å spille norsk dramatik. I tillegg til Ibsen, Vesaas og Duun, har han i de senere år ført stykker av Sverre Udnæs, Klaus Hagerup, Gunnar Bull Gundersen og Jon Michelet

fram til urpremiere. Til høsten skal han ha ansvaret for Edvard Hoems nye stykke i «Godnatt, Europa» på Det Norske Teatret. I tillegg har han erfaring med friluftsteater med regionsvar for Stiklestadspelet 1972—76. Det er derfor ingen tilfeldighet at han nå setter opp Peder W. Cappelens nye stykke.

Kveldens komponist

Håkon Berge (1954) er utdannet ved Rogaland Musikkonservatorium. For tiden er han elev i komponistklassen ved Norges Musikkhøgskole.

Han var fast ansatt som musikalsk leder ved Rogaland Teater fra 1975 til 1978. Fra 1978 hadde han en rekke frilans oppdrag som komponist, arrangør og musiker ved bl.a. Rogaland Teater og NRK-Radioteatret. Håkon Berge har også skrevet musikken til «Dr. Faustina» for Det Norske Teatret denne sesongen og har tidligere skrevet musikk til Riksteatrets oppsetning av «Den store farvelukeren» av Tor Åge Bringsværd. Fra diverse teaterproduksjoner har de seneste års samarbeid med Kjetil Bang Hansen og Helge Hoff Monsen stått sentralt; med ny musikk til «Peer Gynt», «Circus», «Coriolanus» og «Trojanerinnene».

Kveldens scenograf

Christian Egemar er opprinnelig dansk og har arbeidet i Norge siden 1959. Hans første oppdrag for Riksteatret i 1960 var scenografien til «Frokost i det grønne» av Arrabal. Siden har han hatt ansvaret for kostymer og dekorasjoner til flere av Riksteatrets forestillinger. Siste år på denne tid var han i full sving med scenografien til Riksteatrets «Victoria» av Knut Hamsun.

Christian Egemar har arbeidet ved alle landets teatre. I 5 år var han fast engasjert ved Den Nationale Scene i Bergen. Han er nå fast ansatt scenograf for Fjernsynsteatret.

Arbeidet med scenografien til «Dyveke — duen på Akershus» har vært en stor og krevende oppgave. Oppsetningen fordrer hele 44 kostymer og to sett med dekorasjoner — en beregnet på fremføringen i Borggården på Akershus slott og en på turnéforestillingen.

Lella Nilssen og Bente Johanne Brunvoll.

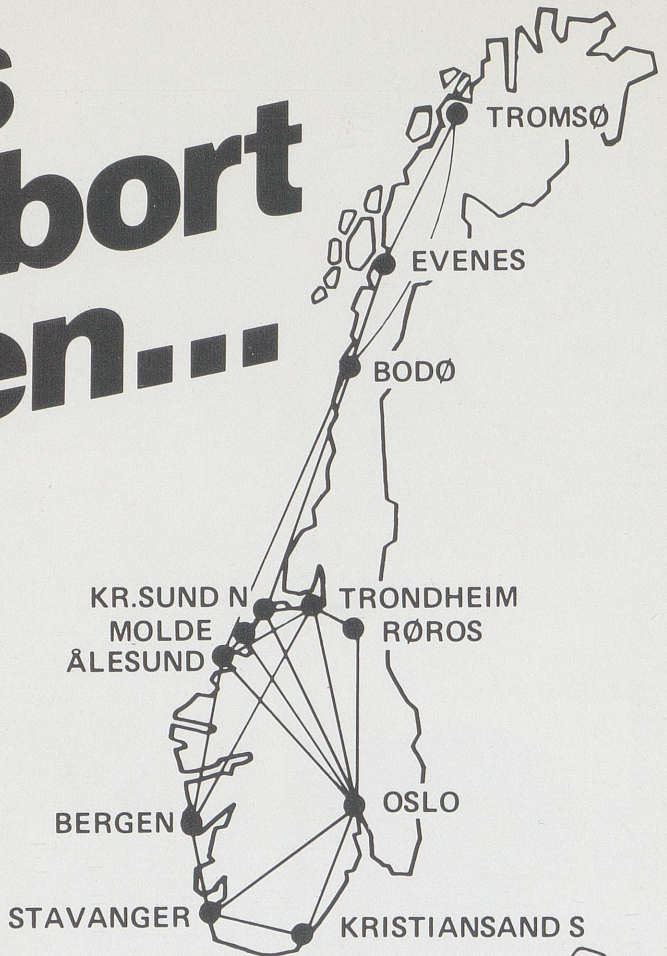
Marianne Edvardsen og Ståle Bjørnhaug og noen av statistene.

Ståle Bjørnhaug og Elsa Lystad.

**Reis
ikke bort
tiden...**

FLY
BRAATHENS
S·A·F·E

SCENE FORANDRING

Neste akt utspilles
i byens stormagasin
som har det hele
– under ett tak.

Åpningstider: Mandag 10–17 · Tirsdag/onsdag/torsdag/fredag 9–17 · Lørdag 9–14
KONGENSGATE 23, OSLO 1, TLF. 41 68 00.

steen & strøm a.s

Dyveke - duen på Akershus

21g010036